

Kazuistika č. 1

Jitce je nyní 34 let. Pracuje jako projektová manažerka. Jako jediné dítě byla vystavena nadměrným nárokům na výkon. Oba rodiče hodně dbali na to, jak je rodina viděna okolím, a pokud Jitka v něčem nevyhovovala, byla nadměrně kritizována nebo čelila posměchu od otce. Je svobodná a bezdětná, žije sama. Většinou se společností vyhýbá, protože je přesvědčena, že se bavit neumí. Pokud se do společnosti dostane, většinou mlčky sedí, cítí takové napětí, že buď uteče, nebo se opije. Cítí se tam trapně. Žádného muže si zatím nenašla. Obávala se, že by o ni žádný muž neměl zájem, protože je nesmělá, vlastně nezajímavá a neměla by mu co nabídnout. Mezi lidmi cítí stále napětí a obavy ze selhání.

Před 12 lety pobyla dva měsíce v psychiatrické léčebně pro úzkosti. Ve skupině se nejdříve cítila trapně a chtěla utéct, během dvou týdnů se jí však podařilo adaptovat. Skupině se dokázala svěřit, nikdo se jí neposmíval, naopak ji ostatní podpořili. Většina lidí, kteří zde byli, měla některé podobné problémy. Ke skupině posléze přilnula, ostatním důvěřovala. Tehdy došlo k mírnému zlepšení a dlouho se pak nepotřebovala léčit, i když v průběhu času se stále více a více společností vyhýbala a postupně téměř od lidí izolovala. Posledních pět let chodí jen do práce a z práce domů, kde komunikuje s rodiči. Jinak se s nikým nestýká. Vyčítá si to, ale je přesvědčena, že by se před lidmi ztrapnila. Letos cítí zhoršení stavu. Objevují se několikadenní období smutné nálady, nic ji nebaví, je unavená a vyčerpaná, v práci se nedokáže soustředit.